

deles den nuværende Rigsdag, og han har ikke, saavidt jeg hørte, antydet Noget om, at Regjeringen er betænkt paa, ad nogen som helst anden Veie at bejene sig af Folkets Medvirkning, for at faae Fællesforfatningen istand. Det maa altsaa desværre antages, at det er den nuværende Regjerings Mening, at den paa egen Haand i Förening med Kongen vilde give Fællesforfatningen uden nogen som helst folkelig Medvirkning ved dens Affattelse; men det beklager jeg meget. Den ærede Minister udtalte, at den „naturligvis“ sagde han —, „ikke kunde forelægges Rigsdagen, der kun repræsenterede en Deel af Monarchiet“; men Ministeren vil kun behøve at spørge sine andre Colleger, for at vide, at de have udtalt paa Rigsdagen, at den vilde blive forelagt Rigsdagen. Den ærede Minister kan høre samtlige sine Colleger, og vil da faae at vide, at de ved en Ordfører af deres egen Midte have lovet os, at den skulde blive forelagt for Rigsdagen. Om den ærede Minister har været saa lykkelig at overbevise samtlige sine Colleger om, at det ikke skulde kunne lade sig gjøre, det er en anden Sag, men de have troet, saagodtsom vi Andre, at det lod sig gjøre og burde gjøres. Jeg troer vedblivende, at det bør gjøres, og at det lader sig gjøre, men, seer det ikke, saa forekommer det mig aldeles klart, at vi ikke kunne, uden at en folkelig Medvirkning paa hvilken som helst anden Maade finder Sted med Hensyn til Fællesforfatningen, indlade os paa at underordne os; thi det vilde være ganske at give os i hvilken som helst Regjerings Haand, der til den Tid, Fællesforfatningen skal gives, tilfældigvis maatte være den, der sad ved Roret ved Hans Majestæts Side. Løfter kan man heller ikke stole paa (Nei!). Den ærede Premierminister sagde nyelig, at vi kunde være forvisse om, at Fællesforfatningen vilde komme til at indeholde alt Det, der blev udfærdiget af den nuværende Grundlov, som efter sin Natur og sit

Bæsen kunde passende optages. Men alene dette „efter sin Natur og sit Bæsen“ viser os, at det vil sige meget lidet med Hensyn til Forsikringen om, at man kunde være rolig i saa Henseende. Saameget mindre, troer jeg, kunne vi det idetmindste kan jeg ikke finde mig beroliget ved en saadan Forsikring, efterat have seet, at Ministeriet tidligere paa et andet Stadium har givet os en Forsikring om Noget, som den ærede Minister nu fortalte os ikke lader sig opfylde. Derved troer jeg altsaa ikke, vi bør slaae os til Ro, at Ministeren forsikrer, at, hvad vi udsyde, vil komme igjen paa et andet Sted; thi vi kunne ikke vide, om han ikke senere hen vil sige, at det ikke lader sig gjøre. Vi maae altsaa — troer jeg — stræbe at komme saaledes igjennem Behandlingen af denne Sag, at den danske Rigsdag sikrer sig for, at enten den eller andre folkevalgte Mænd faae en Andeel i Fællesforfatningen, og det vil være Opgaven ved Sagens følgende Behandling, at see at komme tilrette om, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til dette Spørgsmaal. Derimod at udsætte Sagen, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) antydede, vil jeg meget fraraade. Jeg troer ikke, at man for i alle de yderste Tilfælde skal indlade sig paa at standse her, naar der kun er nogen som helst Mulighed for at gaae fremad. Jeg troer, at Rigsdagen bør vise, og netop i dette Tilfælde bør søge sin Styrke ved at vise, at den vil gaae saa langt, som Nødvendigheden af Gjenneførelsen af Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 fordrer, men jeg troer tillige, at den ikke bør gaae længere; det skulle vi vise, og det troer jeg ikke, at vi viste, naar vi enedes om ikke at lade Sagen gaae til 2den Behandling; men jeg troer, at vi derimod bør tage under Overveielse, om der ikke skulde være en Maade, hvorpaa vi kunde sikke os og dog vedblive at gaae fremad.